

A Nobel-díj margójára

2016 október 17. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Ez most nagyon személyes lesz.

*„Riporter: Végül kinek adná az irodalmi Nobel-díjat?
Dürrenmatt: Valami esszéistának. Azok rosszul keresnek.”*

Interjú Dürrenmatt-tal a Nobel-díj kiosztás alkalmából

Mielőtt belebonyolódnánk az esemény taglalásába, két dolgot szeretnék elrebocsátani, hogy tisztázzuk miféle álláspontból alkotok éppen véleményt.

- 1. Védtetlenül és végtelenül elitista vagyok irodalmi ügyekben.** Ez az álláspont, tudom, teoretikusan nagyon nehezen védhető, de hát – mint az elmúlt száz évek bizonyítják – teoretikusan szinte semmilyen álláspont sem védhető túlzott sikerrel. Véleményem szerint irodalom az, amelyet a kiművelt, irodalom szerető emberek – a művelt közönség – annak tartanak. Nem bízom senki ítéletében, aki nem olvasta keresztbe-hosszába a világirodalom nagyjait. Ja, és esztétának lenni nem ér. Azért kell elolvasni, mert élvezetet okoz, mert nem tudjuk letenni. Ennek megfelelően a magyar és a világirodalom tekintetében mértékadónak tekintem, a tudományosság által már meghaladottnak vélt Szerb Antal véleményét.
- 2. Világ életében utáltam Bob Dylant.** Szerintem idegesítő kappanhangja van, és ami a szöveget illeti, az pedig nem művészi rejtélyes, hanem zavaros és primitív. Nem a balladai homály jellemzi, hanem a sima homályosság. Anno, boldogult úrfi koromban is a Rolling Stonest meg Jimi Hendrixet hallgattam. Sőt, hogy fokozzam az ellenem szába szökkenő megvetést, a vietnami háborúban is az amerikaiaknak drukkoltam a kommunistákkal szemben. Fasiszta családból származom, na. Nem tetszett a Zabriskie Point vagy akár az Eper és vér. Jó, a hajam azért hosszú volt. Minden utcasarkon igazoltatott is miatta a rendőr.

Ennyit a személyes élményeimről a '60-as évekről.

A hír ugye úgy szól, hogy Bob Dylan irodalmi Nobel-díjat kapott. Mint Költő. Így nagybetűvel. **Véleményem szerint költőnek Nobel-díjat adni egyébként sem lehetne.** Illetve ahány nyelv és nemzet létezik, annyit lehetne csak adni. A költészet ugyanis lefordíthatatlan, csak a költő anyanyelvén létezik. A fordítás már egy másik költő műve, a fordítóé. Ahogyan az egyik legnagyobb magyar műfordító, Babits mondta: űt nem az angol, vagy francia vers érdekli, hanem az a magyar vers melyet írni tud belőle. A költészet a nyelv létmódja, esszenciája. Sokkal több van benne, mint szavakba és nyelvtani alakzatokba merevített gondolatok. Benne van anyánk hangja, aki beszélni tanított, a kedvesünk hangja, mikor először hallottuk, a tömeg zivaja a köztereken, áldás és átok, ifjúkori álmaink, melyeket benne álmodtunk. Benne van a nép története, hite és a föld ahol élnek. Mit mondhat Weöres egy svédnek?

Maga az irodalmi Nobel-díj önmagában is különösebb jelentőség nélküli. Én magam Elfride Jelinek díjazása óta semmin sem csodálkozom. Elég csak végigtekinteni a díjazottak során, akiknek jókora része egyáltalán nem állta ki az idő próbáját. A fentebb idézett Dürrenmatt például sohasem kapott Nobel-díjat, nem úgy, mint Selma Lagerlöf, aki azt a meghatározó és tanulságos történetet írta Niels Holgerssonról és a libájáról. Mondjuk az írónővel kapcsolatban a liba valószínűleg igen autentikus állat, emlékezetes, a kapott érmet elküldte segítségképpen a finneknek, akik éppen a Szovjetunió ellen harcoltak. Nem tudni, mire gondolt, mihez kezdenek majd vele. Hozzávágják egy hadosztályhoz? Ám, még így is, igencsak érdekes kérdés, hogy hogyan jön friss díjazottunk mondjuk Thomas Mannhoz, akivel egy sorba és egy magasságba állította a tisztelt bizottság.

Értem én, hogy a magas bizottság – hozzám hasonló vénemberek – a hatvanas években volt fiatal és együtt bégették ezeket a dalokat a háború elleni tiltakozásra összehívott megmozdulásokon. Miközben természetesen elítélték az imperialista agressziót, melyet a gonosz „öregék” követtek el a szegény elnyomott vietnami nép ellen. **A háttérben pedig a KGB a markába röhögött.** A vietnami volt az első igazi média-háború, melyet nem a csatatereken, hanem a TV-képernyőkön és az elbolondított fiatalok tömegrendezvényein nyertek meg a kommunisták. Nekünk meg kötelező volt nagygyűlésekre járni és gyűjteni a harcoló vietnami nép javára. Persze, mire odaértek, a takarókból meg gyógyszerekből valahogyan mindig géppuska lett. Arra már senkinek sem akaródzik emlékezni, hogy miután '75-ben gyűzték a kommunisták, micsoda elképzelhetetlen tömegmészárlást rendeztek a gyarmati felszabadítás és a haladó eszmék jegyében a saját népük között. Arról már nem tudósított a média. Főleg azért, mert azokat is agyonlőtték, ha a kezük ügyébe kerültek.

Ezek a hatvanas évek voltak azok, melyek kifordították sarkaiból a nyugati világot és az oda jutott, ahol most van. A magas bizottság szerint Bob Dylan Homéroszhoz és Szappho-hoz fogható költő, mert azok verseit is zenével kísérve adták el. Lehet. Mi több a kitűnő? Emőd Tamás „Akácok út” című halhatatlan művét is zenére adták/adják el minden jobban sikerült pince-buli csúcspontjaként. Lelkük rajta. A következő díjra felkészül a nagyszerű Johnny Rotten a Sex Pistols halhatatlan énekese, az alábbi poéma szerzője:

*„Az antikrisztus én vagyok,
az anarchista én vagyok,
nem tudom, hogy mit akarok,
de tudom, hogyan szerezzem meg,
szétverném a járókat?*

*mert én az anarchia vagyok,
nem pedig mindenek.”*

Itt tartunk.

<http://aristo.pestisracok.hu>

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lajk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD

A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
